

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 42.

Zdarma; děti do 10 let 50 % sleva

3. 3. 2005

Úvod

Tak je tu nové číslo Občasníku a s ním i nový rok a nové akce. Na co se letos můžete těšit? Jako obvykle zájezdy na vodu, pěší výlety i cyklist'ák. Kdo byste věděl o někom, kdo nemá „do čeho píchnout“, přiveďte ho – nové členy nabíráme celoročně.

Jinak se v tomto čísle dočtete o akcích minulých – lyže, pěší, zimní tábor, Jen čtěte dál a sami uvidíte.

Ještě bych všechny chtěla upozornit na brigádnický den, který se koná v neděli 17. 4. Každý člen mezi 10 a 60 lety má povinnost odpracovat šest hodin brigádnických prací (jde o práci na údržbu loděnice – sekání trávy, mytí oken, trhání plevelu, apod.).

Loděnice je nás všech, a tak bychom se společně měli snažit ji udržovat v takovém stavu, aby sloužila jak nám, tak i členům, kteří přijdou po nás (a doufejme, že jich bude hodně). Každý rok v listopadu se najdou opozdilci, kteří se ještě s prvními mrazíky pokouší najít v loděnici něco, co by mohli uklízet, aby si tak odfajfkovali svoji účast. Dalo by se o nich říct: „pozdě, ale přece“. Skoro víc, je však těch, kteří neodpracují nic.

Proto nebud'te líní a přij'd'te si 17. 4. nejen „splnit povinnost,“ ale i pokecat s ostatními a odpočinout si od každodenního shonu v práci či ve škole.

Michala Čadová

Slovo předsedy

Jelikož vychází první číslo Občasníku v letošním roce, dovolu'te mi shrnout nejdůležitější události loňského roku. Na loňské Valné hromadě bylo odsouhlaseno

Obsah

Úvod	str. 1
Slovo předsedy	str. 1
Okénko hospodáře	str. 2
Zlíchov a internet	str. 2

Stalo se

4. 12. 2004 – Mikulášský výlet na Okoř Sluníčka	str. 2
18. 12. – Pěší výlet na jmelí Sluníčka	str. 3
23. 12. – Vyzvědači	str. 4
9. – 16. 1. 2005 – zimní tábor TOM	str. 4
15. 1. 2005 – pěší výlet Sluníčka	str. 5
15. – 16. 1. 2005 – zájezd na lyže – Jizerské hory	str. 5
12. 2. – Bruslení Sluníčka	str. 6
19. – 20. 2. – Zabíjačka	str. 6
26. – 27. 2. – zájezd na hory	str. 6
26. 2. – pěší výlet – Sluníčka	str. 7

<u>Akce a zájezdy</u>	str. 8
-----------------------------	--------

zpřístupnění loděnice neaktivnějším členům, členové vytvořili celkem 3 skupinky a myslím, že tento způsob lze označit za vyhovující. V únoru 2004 byla vytvořena šestičlenná skupinka, která se zabývala nábořem nových členů do našeho klubu. Celkem se v loňském roce přihlásilo 22 nových členů, což považujeme za úspěch. Na jaře byly v boxech namontovány druhé „stojací“ krakorce určené pro plastové lodě K1, C1. V dubnu jsme pronajali dílnu, která není nikým využívána. V květnu se stal vedoucím oddílu TOM Dan Krahulec, bylo výborem odsouhlaseno zrušení pevné telefonní linky a nákup mobilního telefonu, čímž dojde k úspoře peněz za telefonní poplatky. V červenci klub převzal do užívání logo a v srpnu proběhla kompletní rekonstrukce střechy. V listopadu byly z důvodu častých výpadků přestěhovány naše internetové stránky na jiný server, bylo rozhodnuto o změně autobusového dopravce na zimní zájezdy a byly opraveny šatnové skříňky, kromě posledního nářeru, který bude proveden letos na jaře po dostatečném oteplení. A ještě jedna informace, po dlouhém úsilí byla budova loděnice k 31. 12. 2004 zapsána do katastru nemovitostí.

Ještě mi dovolu'te zmínit se o výši a způsobu placení členských poplatků. Pro rok 2005 jsou členské příspěvky zvýšeny na 350 Kč/rok pro člena a 500Kč/rok pro členy TOM a Sluníček, ostatní poplatky zůstávají nezměněny, 120Kč/rok skříňka, 300 Kč/rok krakorec, 150 Kč/rok „stojací“ krakorec a 70Kč/hod. za

neodpracovanou brigádu (celkem povinnost 6 hod., netýká se členů, kteří letos dovrší věku 60–ti let a více, dále členů mladších 10–ti let). Poplatky je nutné zaplatit nejpozději do 30. 4. 2005, jinak bude účtováno penále z prodlení 100Kč za každý započatý měsíc prodlení. Výpočet příspěvků jste obdržel(a) na Valné hromadě nebo je přílohou tohoto Občasníku.

Vše výše uvedené je popsáno pouze v „kostce“, protože podrobněji jsem o tom mluvil na Valné hromadě.

Ahoj Radek Douděra

Okénko hospodáře

Ahoj lidi,

více či méně pravidelně jsem na tomto místě rozjímal o nutnosti platit příspěvky řádně a včas. Nic netrvá věčně, nadešel čas se rozloučit. Rozhodl jsem se po jedenácti letech (když započtu i dobu, kdy jsem hospodáře vykonával v SK Motorlet Praha) svoje působení ve výboru klubu ukončit. Každá funkce, a je jedno zda placená či neplacená, by měla být vykonávána řádně a svědomitě, a to se mi poslední dobou nedařilo. Rozhodnutí ve mne zrálo delší dobu, nejedná se o žádné unáhlené rozhodnutí, i když možná někoho překvapilo. Neznamená to však, že končím v klubu jako člen, dál se budu účastnit převážně společenských akcí, zřejmě budu i pořadatelem podzimní brigády.

Děkuji ostatním členům výboru za trpělivost, občas to se mnou nebylo jednoduché, svému nástupci přeji hodně úspěchů a platicích členů.

Mějte se hezky, Jirka Jareš

Zlíchov a internet

Pokaždé když mám spoustu práce a musím na našich internetových stránkách něco zveřejnit tak přemýšlím, k čemu ty stránky vlastně jsou, jak jsou navštěvované a co každému ze členů umožňují. Myslím že nejsem sám, kdo se takto čas od času zamyslí a tak se pojdme podívat, k čemu všemu to vlastně je.

Primárním účelem stránek je informování celého světa (česky mluvícího) o naší existenci. K tomu se váže spousta dalších věcí, jako je zveřejňování plánu akcí, možnost přihlásit se na nejbližší akce přes internet a zapomenout nesmíme ani na nejoblíbenější část stránek – pokecy z akcí.

Další účelem stránek je informovat o akcích členů. Pokud jste tedy byli na nějaké povedené akci či snad nějakou chystáte – napiště povídání, přidejte fotky a pošlete. Zveřejnění není okamžité, ale pokud bude požadavků více než hodně tak možná vymyslíme i nějaký ten zlepšováček :-)

Stránky také slouží ke komunikaci klubu a členů – z tohoto důvodu existuje členská sekce, kde najdete aktuální informace o vašich krakorcích, skříňkách, placení příspěvků či odpracovaných brigádách (všechny

tyto údaje jsou nyní aktuální a aktualizované snad i zůstanou).

A samozřejmě se můžete přihlásit na akce dříve než běžní nečlenové a vidíte různé dokumenty – zápisy z porad výboru klubu, zápis z valné hromady a další. Příjemné je, že tuto sekci stránek využívá okolo 20 členů měsíčně, což není úplně zanedbatelný počet.

Prostor, který si na serveru platíme je více než bohatý a proto je tady i možnost hostování vašich osobních stránek. Pokud tedy máte stránky roztroušené různě po internetu tak dejte vědět a můžeme je přenést pod domény skzlichov.cz (adresa by tedy byla jmeno.skzlichov.cz). Je zajištěn jejich hladký provoz, zálohování, dostatek místa na prezentaci. A ať nemáte pocit že budete sami, kteří této nabídce využili – již hostujeme stránky Jarina, Jíchy i Denisy (Najmanové).

Pokud se týká návštěvnosti tak myslím že na tom nejsme úplně nejhůř. Průměrně mají jenom oddílové stránky okolo 1000 návštěvníků měsíčně, pokud vezeme všechny stránky, které hostujeme tak se pohybujeme okolo 3000 návštěvníků měsíčně. Každý z nich si prohlédne několik stránek a měsíčně tak přenesou něco přes 1GB dat. A aby to bylo vidět v nějakých globálních číslech – v sekci Vodní sporty na serveru Navrcholu je evidováno 54 stránek a my se nacházíme na slušném 10 místě v počtu návštěvníků. Pokud bychom přičetli i návštěvníky z hostovaných stránek tak ještě o pár místeček povyskočíme.

Co napsat závěrem – pište pokecy z akcí, ať nám stránka žije, diskutujte v diskuzi (trochu se na hlavní stránce rozjízdí) a navštěvujte členskou sekci.

Humpa

Stalo se

4. 12. 2004 – Mikulášský výlet na Okoř – Sluníčka

Vzhledem k tomu, že Okoř je severně od Prahy, sraz jsme měli na Holešovickém nádraží. Bylo nás 6 a cestou vlakem jsme měli jen jeden problém. Opravdu by mě

zajímalo, jak to na těch dráhách funguje a komu mám věřit. Lístek jsme si kupovali každý sám, tedy všichni poloviční (kromě mě). A jak jinak, průvodčí ve vlaku chtěla vidět nějaký doklad totožnosti. No a jeden z kluků vytáhl občanku. A průvodčí se rozohnila, jak to, že si kupuje poloviční když už má občanku a bla, bla. Už jsme museli vystupovat, tak to nějak vyplynulo do prázdna. To jsme byli v Kralupech. Měli jsme na přestup dost času tak jsem se šla ze zvědavosti zeptat, jak to tedy je s tou slevou. A bylo mi řečeno, že poloviční lístek si může koupit dítě do patnácti let věku, včetně. To znamená, že i když už má občanku (ta se dává, pokud se nemýlím, v patnácti), stále může jezdit za polovic. Tak ať si to tam srovnají.

Naši cílovou stanicí byly Zákolany. Zde jsem dala k dispozici mapu s tím, ať určí směr, kudy se na Okoř dostaneme. Nakonec jsme se shodli, že půjdeme po červené, i směr jsme určili dobře.

A protože byla zima, řekla jsem, že si dáme něco na zahřátí. Každý to určitě znáte – dva chytí lano, roztočí ho a ostatní ho buď podbíhají (ať už po směru točení, což je jednodušší, nebo proti) nebo přeskakují. Aniž bych se chtěla vytahovat, v přeskokách jsem byla nejlepší. Když jsme se dostatečně zahřáli, vyrazili jsme po červené směrem na Okoř.

Abychom netrénovali jen tělo, ale i ducha, měli jsme ještě pár úkolů na zamyšlení. První, typická hra s písmeny, byla: sestavit, co nejvíce slov ze slova *autobus*. Pro jednoduchost byly povoleny všechny slovní druhy a směli se přidávat i čárky a háčky (abyste měli srovnání – všech slov dohromady jsme vymysleli 15). Druhá hra byla také spjata se slovní zásobou – vymyslet co nejvíce slov, která obsahují je samohlásky O–O–O (např. vodovod). Jako druhou kategorií této hry jsem uznávala i slova, která měla kromě tří oček i jiné samohlásky. A poslední hra byla nejzapeklitější. Dalo by se to pojmenovat *Slovní řetěz*. Máte zadáno počáteční a konečné slovo. Vychází se z počátečního slova a vždy změnou jednoho písmene se vytvoří slovo jiné a tak se pokračuje, dokud se nezíská slovo konečné (vyzkoušejte si to na slovech *sada – kolt*). Během celého dne jsme ještě hráli na *Odhazování klacíků*

(každý má tři klacíky tlusté kolem 1,5 cm a tak 10 cm dlouhé označené jménem. Ty musí během cesty zahodit tak, aniž by si toho někdo všiml a naopak hledat klacíky protivníků. Ten, co jde poslední, odhazovat nesmí).

Cestou jsme prošli kolem památné rotundy Budeč a těsně před Okoří jsme sešli z cesty. Nejdříve jsme šli podél pole (bylo po dešti, tak jsme všichni byli náhle o 20 cm vyšší). Když jsme veškeré bláto z bot odstranili, dostali jsme se na cestu, kterou hojně používali koně k vyjížděním a bylo vidět, že i jim to klouzalo. Opět jsme tedy odstraňovali podpatky z bot.

A jak jsme šli podél lesa, po levé straně se nám naskytl krásný výhled na Okoř, ale bylo více než jisté, že cesta, po které jdeme, k ní nevede. Nezbylo tedy nic jiného než to stříhnou přes pole směrem přímo na hradní věž. Občas někdo vykopl nohou a zbavil se tak neuvěřitelné zátěže, kterou lepící se bláto doopravdy bylo. Ale nakonec jsme se k Okoří úspěšně dostali a u hlavní brány jsme dali sváču.

Poté jsme nemohli nevyužít fotbalové hřiště, které se v podhradí rozkládá a dali jsme si něco podobného jako házená, jen se u toho nesmí s míčem chodit. A na autobusové zastávce ještě malý testík ve znalosti přísloví o čertech.

Autobus nás dovezl do Dejvic, kde jsme si ještě vyhráli s lanem (při přeskokách z nás odlétalo bláto na všechny strany, ale v tuto dobu tam moc lidí nebylo, tak jsme nikoho nepohoršovali).

Neušli jsme toho mnoho, ale stačilo. Čerstvý studený vzduch unavuje i bez větší námahy.

Miša Č.

18. 12. 2004 – Pěší výlet na jmelí – Sluníčka

Ač byl sraz až v 9 hodin na nádraží Braník, sešli jsme se jen čtyři. Ani chladné a větrné počasí nás neodradilo. Tradičně jsme jeli do stejných míst jako loni (náhodou to je zrovna to území, kde se hrála Bonanza).

A tak, ač jsem měla připravenou pěknou trasu, kluci trvali na tom, že se musíme podívat na krpál, který museli při Bonanze zdolat. Pustili jsme se tedy po zelené turistické značce. Chvilími jsme odbíhali do lesa a dívali se všude možně, zda letos konečně nenajdeme pořádný trs jmelí. K tomu jsem stále poslouchala dělobuchy a petardy, kterými se kluci, také již tradičně, v hojně míře vybavili. Jaké bylo mé zklamání, když místo rozbitého zapalovače vyndali hned několik krabiček sirek i petard. Nevím, co na této zábavě kdo vidí (no vidět na tom není právě nic) a kromě toho v té zimě jim museli hrozně mrznout ruce!

Po několika kilometrech cesty po značce jsme se konečně pustili od pořádného lesa. Při tom jsem poslouchala, kde je přepadlo to velké krupobití, které při Bonanze nevynechalo nikoho z nás. Potkali jsme skupinku trempů, kteří akorát snídali a kluci se dohadovali, kterýmže údolíčkem to vlastně šli.

Až jsme se konečně dostali k oné stráni. Při pohledu shora to ani nevypadalo, že by to mohlo být schůdné. Před obtížným sestupem jsme dali na nedaleké lavičky sváču. A to bylo jediné místo, kde jsme v přírodě konečně spatřili ono dlouho hledané jmelí. K naší smůle, jak jinak, rostlo vysoko na borovici. Samozřejmě, že se hned zrodil nápad, že tam někdo vyleze, ale vršek se nebezpečně kýval v poryvu větru a větve byly tak nahodile vyrostlé, že výstup na tento strom byl zhora nemožný. Kdo by někdy zkoušel shodit jmelí klackem – nezkoušejte to – nejde to. Nejenže tam, tak jako my, asi ani nedohodíte, ale jmelí se stejně jen tak lehce neuvolní.

Pro svačině jsme se pustili se stráně dolů a dostali se tak k naší zlatonosné řece z Bonanzy. To bylo nové prostředí pro petardy! Podél tohoto potoka jsme se dostali až do Měchenice na nádraží. Ovšem cesta rychle utíkala a my tak přišli na nádraží o hodinu dříve. Alespoň jsme mohli dojít zásoby a zahráli jsme si (hru s pracovním názvem) Pantomimu. Pro ty, co neznají: vypravěč (já) si vymyslí slovo, které pošeptá vybranému hráči. Ten toto slovo musí předvést (bez použití zvuků) a docílit toho, aby ho ostatní hráči uhodli. Pro větší motivaci jsem musela zavést pravidlo (vzhledem k tomu, že hráči byli jen tři), že další na řadu jde ten, který slovo uhodl až jako druhý (nebo vůbec). Zajímavé bylo, že slova, která jsem považovala za těžká, jim šla lépe, než ta, která jsem si myslela, že jsou lehká (pár příkladů: nosorožec, buk, parašutista, kanalizace, hlavička od sirek ...).

A to bylo vše. Vlastě se nám stala ve vlaku ještě jedna věc. Nastoupili jsme a co jsme nespatriili. Dva chlápci s sebou měli ohromný trs jmelí. Teď teprve jsme viděli, že i kdybychom na onu borovici dohodili, jmelí by nepadlo. Doopravdy je pevně vrostlé do svého hostitelského stromu.

Míša Č.

23. 12. – Vyzvědači – hra po Praze

Sraz byl opět jako minulý rok u Teska na Národní třídě, kde jsme se sešli v počtu 16 účastníků + organizátor (Dan Krahulec).

Nejdříve se rozdělili týmy, vyznačila se území, kapitáni byli Tomáš Mähring a Míša Čadová. Dále Dan vysvětlil nováčkům pravidla: oba týmy se rozejdou na svá území a najdou si doupě, tam zůstane kapitán a rozdává úkoly, které se odehrávají na protivníkově území. Účastníci se snaží na svém území chytit co nejvíce protivníků a nebyť chyceni soupeřem. A už se mohlo začít hrát.

Týmy se rozešly a Dan čekal na místě dokud nedostane informace o jednotlivých stanovištích týmů. Tomášův tým: Michelská 3. Míši tým: Karolíny světla 12.

Nejdříve byly plněny jen úkoly z obou stran, ale když Míši družstvo našlo doupě Tomáše, tak byl

hlavním úkolem T-týmu nalézt doupě M, což se posléze povedlo.

Oba týmy měli na konci celkem vyrovnané skóre, jeden tým dělal většinou úkoly M a druhý spíše chytil T . vyhrál tým T s vedením o 4 body. M– 43 T– 47.

Radek A.

9. – 16. 1. 2005 – zimní tábor TOM – Říčky v Orlických horách

A je tu leden a s ním i tábor dětského oddílu. Sraz jsme měli v neděli 9. 1. moc brzy ráno na Hlavním nádraží, protože doprava do Říček v Orlických horách není úplně ideální. Cestu plnou přestupů z vlaků do autobusů (:-) jsme zvládli bez problémů a vydali se k chatě. Ta byla od zastávky netradičně blízko, takže jsme si tam dali jen batohy, převlékli se do běžeckého a „vyběhli“ na běžkách do kopců. Hned jsme museli vystoupat nahoru podél Říčky na žlutou značku. Já jsem si hned první den zkusil, že bruslařské běžky opravdu nejsou nejvhodnější na klasiku a moc se to nezměnilo ani po namazání voskem. Od té doby jsem vosky raději nepoužíval. ... Pak nás cestou potkal také jeden ledovatý sjezd, trošku se mi to z něj rozjelo a neustál jsem to. Ale nelitoval jsem, protože za mnou jel Zajíc, a jak se vyhýbal mě, tak mu taky běžky začali ujíždět a zaparkoval hlavou napřed v závěji v lese (:-). Myslel jsem, že prasknu smíchy. První den jsme si rozhodně užili a ujeli jsme asi 14 km.

10. 1. jsme si dali tradiční ranní budíček s oběhnutím chaty ve slipech (nebo v kalhotkách a tílku) a kotrmelcem ve sněhu. Zuby jsme si čistili u potoka a díky tomu měly zuby nadměrnou péči, protože jsme vždycky vymýšleli, kudy by to tak šlo jet (kdyby jsme byli 50krát menší kajakáři). Po snídani jsme se vydali směrem na Střední vrch, pak jsme běželi přes Pěticestí na zakletý vrch a zpátky do chaty. Cestou jsme zkoušeli

GPSku, ukazovala přesně :o) Nachodili jsme a naběhali asi 17 km.

V úterý 11. 1. jsme k velké radosti většiny šli na sjezdovky. Oskarovi Zajíc lyže půjčil v místní půjčovně a mohli jsme se vrhnout do svahů. Sjezdovky byly docela pěkné, byla tu modrá, červená i (světle) černá a nebyli ani fronty. Odpoledne už byli všichni dostatečně rozježdění a jezdili jsme stále rychleji. Na životech jsme neutrpěli žádné ztráty a na materiálu utrpěla jen Terky hůlka (to ale stejně nebylo její vinou, ale cizího lyžaře ...) Večer jsme si ohřáli ten největší hrnec vody a „vykoupali se.“

12. 1. jsme ráno zavedli novou verzi budíčku – Oskar řekl, že nemůže najít ponožku, a tak se to nějak zvtřlo a běželi jsme bosí (jen dobrovolníci). Je to úplně něco jiného, cítit mezi prsty u nohou sníh. ... Pak jsme vyběhli na Komářův vrch a přes Pěticestí jsme se vrátili zpět. Opět nám to vyšlo pod 20 km, sice jen těsně, ale přece.

Ve čtvrtek jsme překonali hranici 20 kilometrů (o 1km), běželi jsme přes Anenský vrch a Pěticestí na Tetřevce a zpět přes Pěticestí zpět do chaloupky.

V pátek 14. 1. jsme šli opět na sjezdovky. Dopoledne jsme se museli obejít bez černé sjezdovky, protože na ní probíhali silně amatérské závody v „obřím slalomu.“ Myslím, že i sjezdování jsme si všichni užili a večer jsme spokojeně zalezli do spacáků.

V sobotu jsme měli také v plánu ujet víc jak 20 km, ale prostě nám nebylo přáno a ať jsme počítali jak jsme počítali, pořád vycházelo 19 :-). Byli jsme se podívat na pevnosti Hanička. Taky jsme si konečně pořádně užili GPSku, protože Zajíc zapomněl mapu a bylo to jen na technice :-). Cestou z Haničky jsem všem ukázal krásnou cestu (ostatní to říkají: „stáli jsme uprostřed hustého lesa a ty si tvrdil, že jsme na Žlutý. . .), ale podle mapy GPSky jsme na ní opravdu byli. Nakonec jsme šťastně dorazili do Říček a díky technice byl výlet veselejší a jinačí. Nemáte zač :o)

A už je tu konec, je neděle 16. 1. a my si obíháme jen krátkou trasu po okolí. Celý týden jsme měli horší počasí (ale mohlo být hůř) a v neděli, v den odjezdu, bylo samozřejmě krásně a sluníčko. Až na pár nevolností jsme tábor přežili bez problémů a myslím, že jsme si užili, zaběžkovali si i zasjezdovali. . .

Tomáš M.

15. 1. 2005 – pěší výlet – Sluníčka

Tuto sobotu jsme byli v Nelahozevsi na zámku a pak pokračovali v cestě do Kralup. Ušli jsme cca 10 km. Bylo nás i se mnou 8, tedy slušná účast. Při čekání na prohlídku si každý zkusil hrát s GPS. Bylo to zábavné a taky pěkná honička. Bylo vidět, že se některým vůbec moc nechtělo chodit. V Kralupech jsme si na dětském hřišti zkusili výmyk. Bez pomoci to neudělal nikdo a s pomocí tak asi polovina. Okolo 4 hodiny jsme byli na Masarykově nádraží a plánovali kam příště.

Pavel

15. – 16. 1. 2005 – zájezd na lyže – Jizerské hory

Už jsem si zvykla, že mi vždy pár dní před akcí přijde mail s podrobnostmi o nadcházejícím zájezdu. Většinou tam není pro mě nic důležitého, jako odjezda atd., což většinou už znám. Ale tentokrát tam jedna důležitá věc byla – neodjíždělo se z I. P. Pavlova, jako jindy, ale z Hlavního nádraží. Ještě že jsem si ho přečetla. Přišli jsme v čas a k tomu to máme na Hlavák blíž než na Pavlák. Autobus byl nad očekávání pohodlný – bylo v něm teplo a jel rychle. Cestou jsme ještě hlasovali, kamže to vlastně pojedeme – nakonec jak běžkařům tak sjezdařům nejvíce vyhovoval Bedřichov.

Cesta uběhla rychle, i jsme našli volné parkoviště a mohli jsme vyrazit. Dětský oddíl byl touto dobou na táboře, takže převážná část autobusu šla na sjezdovky, ale vytvořila se i skupinka běžkařů, kde jsem byla i já. Lidí všude bylo dost, ale stopy byly upravené, kopců moc nebylo, sluníčka naopak bylo dost, takže se nám den pěkně vydařil. Jenom se mi udělaly puchýře a díky mým lyžím se šupinkami jsem byla ze sjezdů více unavená než do kopců.

Na večer přejíždíme do ubytovny. Na stěnách chodby nás vítá Křemílek s Vochomůrkou a v pokoji pěkná zima. Asi proto jsme se vcelku rychle všichni sešli v jídelně, kde se topilo v kamnech a bylo tam výrazně tepleji. K večeři jsme si mohli vybrat ze tří jídel – smažák, guláš či řízek. Někteří si dali jako předkrm utopence či nakládaný hermelín, a jako pozornost podniky jsme měli cukroví. Po večeři se rozeběhla volná zábava.

Po noci, kdy jsem musela spát v ponožkách a mikině (k ránu se ale udělalo teplo) jsem s chutí naběhla do vyhřáté jídelny na snídani. Bylo vskutku z čeho vybírat – cukroví, buchty, med, marmeláda, sýry, salámy, ovoce a zelenina. Pěkně jsme se najedli, zabalili a vyrazili na stejné místo jako včera.

Sjezdaři sjezdovali a my běžkaři (včerejší pětičlená skupinka se zredukovala na tři – dva běžkaři dali přednost sjezdovkám) jsme se vydali opět k vodní nádrži Josefův Důl, dnes z druhé strany než včera. Na

to, že jsem letos byla na běžkách skoro poprvé, se mi jelo skvěle. Také to dělalo to slunečné počasí.

Jak jsme se tak bavili o lyžích, došla jsem k názoru, že jestli se mám konečně naučit pořádně na běžkách, potřebuji úplně jiné lyže než mám. Takže příště už budu mít pořádná žihadla.

Kolem třetí hodiny odpolední jsme se pomalu začali scházet u autobusu, někteří využili nedalekého občerstvení a když jsme se všichni ve zdraví sešli, vydali jsme se ku Praze.

Miša Č.

12. 2. 2005 – Bruslení – Sluníčka

Ač jsme se v sobotu v devět sešli v Hostivaři na konečné tramvaje v hojném počtu (vybaveni bruslemi), z bruslení samotného nakonec sešlo. Hlavním důvodem byl nepřetržitý déšť. Tak jsme se rozhodli jít jinam.

Za náhradní program (bohužel bowling má v tak brzkou hodinu ještě zavřeno J) jsme vybrali návštěvu Staroměstské věže. Před tím jsme se ještě dozvěděli, proč se Můstku říká „můstek“ (až budete jednou na Můstku vystupovat z metra pořádně se dívejte kolem sebe a jistě na to také přijdete).

Přestože mám Staroměstské náměstí pár minut pěšky, na věži jsem nikdy nebyla. Na horu jsme jeli „hi-tech“ výtahem (celý skleněný, trochu se to do staré kamenné věže nehodí, ale zážitek to byl dobrý).

Z výšky necelých 70 metrů se nám, i za deštivého počasí, naskytl krásný výhled na celou Prahu. Postupně jsme vystřídali všechny čtyři světové strany a našli všechny hlavní dominanty Prahy. Objevili jsme i kostel Panny Marie Vítězné, náš další cíl.

Tam jsme se došli pěšky, mimo jiné kolem Klemetina, kde se v této době koná výstava vynálezů Julese Verna.

V kostele Panny Marie Vítězné jsme se podívali na Pražské Jezulátko (oblečené do fialového) a tím dnešní výprava skončila.

Miša Č.

19. – 20. 2. – Zabíjačka

Hned na začátku chci říct: kdo nepřišel a neochutnal ten neuvěří, že se toho mohlo tolik sníst.

V sobotu 19. 2. se v loděnici pořádala pravá zabíjačka. Spíše už v pátek, kdy do loděnice pan Hasal a Radek přivezli živé prase. To bylo poprvé kdy jsem si mohla sáhnout na živé prase a být při celé zabíjačce. Co se dělo v pátek odpoledne to vám vyprávět nechci, jen to, že se živé prase po zásahu Hasalů proměnilo v čistě opracované maso.

V sobotu vše začalo už v sedm ráno, kdy do loděnice přijeli rodiče Hasáků. Přivezli guláš a plno koblih (prý na každé správné zabíjačce má být něco sladkého).

Na zahradě stál vojenský stan a tam se veškeré vaření odehrávalo.

Kolem poledního se začali scházet lidi a hladově nakukovali do stanu jestli už něco dostanou. Za chvíli se začalo nosit na stůl. První chod byl výborný ovar s chlebem a čerstvě nastrohaným křenem, potom byl vývar s játrovými knedlíčky, jitrnice, jelita, teplé škvarky, prdelačka a opravdu vynikající guláš. Mezi tím Zajíc sem tam točil pivo. V hale se promítaly různé akční sjezdy divokých řek, hrála živá hudba, prostě nádherný odpočinkový „žrací“ den :-)

Mezi tím co my jsme odpočívali s jitrničkou v ruce u videa, celá rodina Hasalů tvrdě makala.

Tímto: Vráťovi, Šárce, Radkovi, Martinovi, Vráťovi chceme poděkovat za jejich práci, poněvadž bez nich by se celá zabíjačka nemohla uskutečnit.

Irena

26. – 27. 2 – zájezd na hory

Sníh – zařízen.

Slunce –objednáno.

Autobus – domluven.
Ubytování – zajištěno.
Lidé – přihlášení.

Sobota – vyrážíme. Nejdříve obvyklé čekání na zpožděnce, tentokrát na Irču, které jsme ovšem nemohli ujet, protože měla pro dětský oddíl jitrnice na večeri. Další tři lidé nedorazili – doneslo se něco o nemoci a tak jsme na ně ani nečekali. Irena nakonec dorazila a tak jsme mohli všichni vyrazit. Cesta probíhala v klidu, zastavili jsme v Karlových Varech na nákup a pak už jenom rychle do Bublavy na lyže. Řidič povídal něco o tom, že jsou cesty zavřené kvůli sněhu, ale naštěstí neměl ty správné informace. Cesotu promítáme video o lyžování, aby každý věděl, jak má jezdit (niterně doufám, že takto jezdit nebudou – mohli bychom se projet třeba i do nemocnice).

Do Bublavy jsme dorazili snadno a rychle. Horší to ovšem bylo s parkováním. Jako obvykle nepočítali s autobusem a tak jsme se projeli, několikrát otočili a nakonec se nám i podařilo zaparkovat. Tak rychle na lyže. Jako obvykle kus lidí vyrazil na sjezdovky a zbývající na běžky.

Běžkaři se rozhodli vyrazit na Krušnohorskou magistrálu. Chvilu hledání a nakonec jsme narazili na něco, co se jí podobalo. Tedy žádné soustružené stopy, jenom něco vyšlapaného, ale bylo to na správném místě. A tak jsme vyrazili. Cesta ubíhala snadno a rychle a za chvíli jsme byli na místě, kde jsme se rozhodli vrátit zpět. Cestu zpátky jsme naplánovali po silnici - naštěstí byla jenom pluhovaná a tak jsme mohli jet v klidu a dokonce i bruslit. Po chvíli někteří s bruslením skončili a vzali lyže do rukou – prý jsou na silnici kamínky. Tento krok trochu zpomalil náš postup a tak jsme nakonec měli co dělat, abychom to k autobusu stihli včas.

Hledání ubytovny probíhalo překvapivě snadno – správcová měla pravdu – je to daleko od silnice, takže jsme se celkem prošli. Ale byla nádherná - bylo tam teplo, postele nakonec pro všechny, sprchy a další věci.

Druhý den jsme vše zopakovali – sjezdaři odjeli na Bublavu, běžkaři vyráželi z Kraslic. A pořád do kopce, když už to výš nešlo tak ještě výš. Vzhledem k tomu, že

v noci sněžilo a ve dne foukal vítr tak jsme si museli cestu prošlapávat sami. Stálo to za to, sníh odletoval od lyží, které pod ním nebyly vůbec vidět. Do toho chvílemi prudký vítr, chvílemi krásné slunce. Úžasná pohoda, alespoň někdy. Zase jsme dorazili na naši oblíbenou Krušnohorskou magistrálu a tam už šlo vše v pohodě – stopa byla prošláplá a tak jsme mohli fičet co to šlo. K autobusu jsme dorazili včas, takže jsem se v klidu převlékli a čekali na sjezdaře.

Cesta domů probíhala ještě klidněji než na hory – všichni spali, ti co nespali tak klimbali.

Humpa

26. 2. – pěší výlet – Sluníčka

Tato výprava se opravdu vyvedla – šly jsme ve dvou – já a Mona. Program jsme tedy mohly upravit tak, aby vyhovoval nám oběma. Na plánu bylo nejdříve planetárium. V planetáriu jsem nebyla ani nepamatuji, tak mě pohled na hvězdnou oblohu z pohodlného sedadla opět uchvátil. Zopakovala jsem si již známá souhvězdí jako Orion, Býk nebo Kuřátka a poznala nové – Štíra, Lištičku nebo třeba Malého psa.

Potom jsme dali sváču a doumlouvaly co dál. Výlet do Šárky jsme zamítly a zamířily místo toho do Zoo.

Naposledy jsem byla v Zoo týden před povodněmi, a proto jsem nyní byla z některých nových pavilónů úplně nadšená a nic na tom nezměnil fakt, že byla zima.

Jestliže jste v Zoo v posledním roce ještě nebyli, tak neváhejte a určitě navštivte přinejmenším pavilon Indonéské džungle. Uvnitř to je jako v jiném světě – stromy (sice asi umělé, ale vypadalo to velmi věrohodně), liány, bambusy, jezírka, vodopády, opice, vydry, želvy, ryby, indiánské kánoe, všudypřítomná vysoká vlhkost vzduchu, chvílemi i deštík a hrozné vedro. Takže vřele doporučuji.

Další, sice trochu méně atraktivní, ale též velmi dobře udělaný, je pavilon „Afrika zblízka“. Vše je vytvořeno jako jeskyně. Všechna zvířata jsou jen za sklem, kromě jednoho druhu – kalonů. Ty se sice zdržují jen ve své „jeskyňce“, ale od návštěvníků nejsou nijak odděleni, takže když mají dost odvahy, mohou se jít proletět několikametrovou ztemnělou chodbou. Tak se také stalo, že jeden z nich zavadil Moně o čepici.

Co jiného jsme ještě viděli? Žirafy, surikaty, gepardy, pekari, kasuáry a vesměs skoro všechna zvířata, až na slony, kteří již byli zavřeni, ptáky, se kterými jsme se už moc nezdržovaly, a tučňáky, které jsme nemohly najít.

Celková délka tras pražské zoo je 10 km. My jsme za tři a půl hodiny, které jsme zde strávily, zdolaly více než polovinu s tím, že jsme si všechna zvířata pečlivě prohlížely.

Takže, chystáte-li se do zoo, můžete v kteroukoliv roční dobu, neprohloupíte (v zimě k tomu máte levnější vstupné J).

Míša Č.

Akce a zájezdy

5. – 12. 3. – zimní tábor Sluníčka

12. – 13. 3 – pěší výlet TOM

19. 3. – pěší výlet Sluníčka

20. 3. – eskymáci 9–11 hod.

2. 4. – Doubrava

Organizátor: Martin Kraml (Zajíc)

Navazování: sobota 2. 4. v 7:00 hod. před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 2. 4. v 7:30 hod. od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 2. 4. 17:30 – 18:30 hod. k loděnici SK Zlíchov

Cena:

pro členy 180,- Kč

pro nečleny 220,- Kč

Přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do 23. 3. Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 100Kč. Nemáte-li na čem jet, je možné si půjčit loď a pádlo po domluvě s vedoucím zájezdu v přímo v naší loděnici.

2. – 3. 4. – pěší výlet – České Středohoří Sluníčka

7. 4. – společenský večer

16. 4. – pěší výlet Sluníčka

17. 4. – brigáda v loděnici – 9:00 – 16:00

23. – 24. 4. – Zájezd na vodu – Otava

Organizátor: Aleš Dvořák (Ájik)

Navazování: sobota 23. 4. v 7:00 hod. před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 23. 4. v 7:30 hod. od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 24. 4. 17:30 – 18:30 hod. k loděnici SK Zlíchov

Stravování: každý z vlastních zásob (děti TOM společně od

sobotní večeře), cestou se bude zastavovat na nákup.

Ubytování: v tělocvičně v Hartmanicích

Cena:

pro členy 400,- Kč

pro členy TOM 450,- Kč (s jídlem od sobotní večeře)

pro nečleny 450,- Kč

V sobotu pojedeme z Čenkovy Pily, pro ty méně zdatné z Rejštejna, nejspíše do Dlouhé Vsi a v neděli asi totéž. Jestliže budou tyto úseky z technických nebo jiných důvodů nesjízdné, pojedeme něco jiného někde úplně jinde.

Když nebude voda nikde, zajdeme v Sušici, nebo někde jinde, do hospody a vylezeme až v neděli. Dětský oddíl do hospody samozřejmě nepůjde, ale půjde se svým vedoucím na krásný pěší výlet.

Přihlášku je potřeba odevzdat nejpozději do 15. 4. !!! Při podávání přihlášky bude vybírána záloha 200Kč. Nemáte-li na čem jet, je možné si půjčit loď a pádlo po domluvě s vedoucím zájezdu v přímo v naší loděnici.

30. 4. – cyklistický výlet Sluníčka

5. 5. – společenský večer

7. – 8. 5. – Zájezd na vodu – Ploučnice

Zajišťovatel dopravy: Radek Douděra

Navazování: sobota 7. 5. od 7:00 před loděnicí SK Zlíchov

Odjezd: sobota 7. 5. v 7:30 h od loděnice SK Zlíchov

Návrat: neděle 8. 5. 17:00 – 18:00h k loděnici SK Zlíchov

Ubytování: pod vlastním stanem

Cena: – členové SK Zlíchov Praha 270 Kč

– nečlenové 320 Kč

– členové TOM 320 Kč (s jídlem od sobotní večeře)

Plánovaný úsek: Plánován je úsek Česká Lípa (36,5) – Starý Šachov (18,7) a Starý Šachov (18,7) – Děčín (0,0). Celý úsek je celkem nenáročný, stupeň obtížnosti ZWC a WW 1, tedy vhodné pro každého.

Přihlásit se a zaplatit zálohu 200 Kč je třeba do středy 27. 4. Cestou se bude zastavovat na nákup.

14. – 15. 5. – Berounka Sluníčka

21. – 22. 5. – Sázava

Podmínky účasti na zájezdech

1. Předem stanovenou zálohu na zájezd je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.
2. Při nedostavení se na zájezd se nevrací zaplacená záloha. Výjimkou je pouze předložení potvrzení od lékaře.
3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% z ceny zájezdu – netýká se členů TOM.
4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírážka 50,-Kč.

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Zlíchov Praha. Šéfredaktor: M. Čadová; redakce: T. Mähring, R. Douděra, I. Drástalová, A. Dvořák, P. Kárník, R. Aksman. Toto číslo vyšlo dne 3. 3. 2005. Veškeré připomínky, příspěvky, nápady a kritiku zasílejte na adresu: Michala Čadová, Příběnická 18, P3, 10302, nebo michalacadova@centrum.cz. Příjem inzerce tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným, nákladem 70 výtisků.
<http://www.skzlichov.cz>, info@skzlichov.cz